

Administrationen af de forskellige restanceområder forudsættes indtil ibrugtagningen af et nyt fælles restancesystem i løbet af første halvår 2007 primært at blive understøttet af eksisterende systemer. Ud over at udvikle et nyt restanceinddrivelsessystem vil den mellemliggende periode blive anvendt til at få analyseret og vedtaget nye forenkede og harmoniserede inddrivelsesregler, der i øget omfang understøtter automatiske inddrivelsesprocedurer, få tilpasset inddrivelsesstrategien og harmoniseret og klargjort de enkelte sagsområder til konvertering.

De nye forenkede og harmoniserede inddrivelsesregler - herunder på området for lønindeholdelse - vil være med til at sikre en inddrivelsesstrategi, hvor sagerne visiteres, så indsatsen løbende kan tilpasses brug af de mest hensigtsmæssige og e-administrerbare inddrivelsesinstrumenter set i forhold til de enkelte skyldforhold. Visitationsmodellen forventes bl.a. at bygge på, om skyldneren er en virksomhed eller privat person; på gældens størrelse; størrelsen af skyldnerens indtægt, indtægtskilde og formueforhold; gældens karakter m.v., og nok så vigtigt, ud fra en sagligt begrundet segmentering af forskellige grader af medspillere og modspillere, gående fra skyldnere, der kan og vil betale til de skyldnere, der kan men ikke vil betale. Det bemærkes, at det ikke hermed er tilsigtet at fravige det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetskrav.

Visitationsmodellen vil blive understøttet af det nye fælles restancesystem, der tages i brug i løbet af første halvår 2007, og som vil kunne tilpasses en strategi og dermed visitationsmodel, der revurderes ud fra samfundsudviklingen og indhentede erfaringer.

I forhold til privatpersoner er det hensigten, at visitationen og valg af inddrivelsestiltag skal have fokus på skyldnerens indkomstforhold i form af afdragsordninger og lønindeholdelse, og de mere ressourcetrævende udlæg kan kun forventes gennemført ved større restancer, hvis skyldneren med sikkerhed har let realiserbare aktiver eller for at afbryde forældelsesfristen.

Lønindeholdelse kan kun anvendes i meget begrænset omfang ved virksomhedsgæld, hvor vægten i stedet vil ligge på afdragsordninger overfor medspillere, mens inddrivelsen overfor modspillere vil ske i form af udlæg. Er der tale om store restancer, vil udlæg tillige blive anvendt for at sikre kravet.

Ved valg af inddrivelsestiltag vil tillige indgå, om der er en risiko for en løbende forøgelse af gældsforholdet. I bekræftende fald vil der blive valgt tiltag, der kan begrænse denne risiko.

Et meget væsentligt element i en automatiseret inddrivelse vil blive at sikre, at der fortsat kan tages indi-

viduelle hensyn, hvor inddrivelsen betinger det, herunder at gældsforhold, der ikke egner sig til at blive behandlet automatisk, sorteres fra til manuel behandling.

En standardisering af reglerne for at fastsætte betalingsevne vil være med til at sikre, at skyldnere, der ikke har formue, indkomst eller har indkomst på så lavt et niveau, at der ikke er en særlig stor betalingsevne, kun i mindre grad vil få henvendelser fra restanceinddrivelsesmyndigheden, før de igen har indkomst eller betalingsevne. Et centralt element i arbejdstilrettelæggelsen er således, at man kun vil lave den manuelle betalingsevnevurdering i de tilfælde, hvor der er et egentligt behov.

Det vil dog blive sikret, at overskydende skat og andre udbetalinger fra det offentlige vil blive brugt til nedbringelse af gælden.

For den helt overvejende del af skyldnerne vil inddrivelsen kunne foretages på denne enkle måde. Udlæg med kontakt til borgeren foretages under hensyntagen til den økonomiske gevinst og/eller som en forældelsesafbrydende foranstaltning. I dag foretages mange udlæg forgæves, og da udlægsforretninger samtidig er meget ressourcetrævende, består udfordringen i at målrette anvendelsen til at omfatte de situationer, hvor der er en høj grad af sikkerhed for, at indsatsen står mål med gevinsten. Medvirkende hertil vil være de muligheder en øget opdatering af indkomst- og formueoplysninger og et nyt restancesystem giver.

Den beskrevne fremgangsmåde er meget lidt ressourcetrævende, da sagsbehandlingen i store træk kan foretages maskinelt, som det allerede er tilfældet i dag i den statslige centrale inddrivelse.

Der kan derfor målrettes flere ressourcer på bestemte grupper af skyldnere. Det er specielt de borgere, der har sociale problemer og de borgere og virksomheder, der bevidst forsøger at unddrage sig betaling ved konkursrytteri, kreditorly mv.

Endelig foreslås det, at alle klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser skal indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen.

Det foreslås, at indsigelser mod udlæg foretaget af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder som hidtil skal behandles af fogedretten. Udlæg er i modsætning til de øvrige inddrivelsesmidler ikke administrative afgørelser, der er omfattet af reglerne i offentlighedsloven og forvaltningsloven. Der er derimod tale om juridisk virksomhed, og sagerne behandles efter reglerne om tvangsfuldbyrdelse i retsplejeloven.